

[Karl Olsen.]

sion, vi kan jo meget nemt skrue tonen stærkt op, men jeg tror ikke, det har nogen særlig interesse i situationen. Vi ved jo, at vi bagefter ligesom kardinalerne ved pavevalget skal ind i udvalgsværelsets konklave, og vi ved, at vi slipper ikke ud derfra, før vi bliver enige eller i hvert fald et flertal af os bliver enige.

Jeg har kun få bemærkninger at gøre. Jeg kan fuldt og helt slutte mig til den tale, den højtærede finansminister holdt i formiddags.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gav det gode råd — kaldte han det — til regeringstalere endelig ikke at skrue sig for højt op i glæde og lovprisning over resultatet på betalingsbalancen, man kunne meget let risikere, at det vendte. Jeg håber, det ærede medlem har fået det indtryk af den tale, jeg holdt, at jeg i alt fald har bestræbt mig for at være så nøgtern, som situationen måtte kræve. Jeg vil gerne tilføje, at regeringen har haft ledelsen i den førte politik, men at den deler æren for resultatet og også ansvaret med det flertal, den har samarbejdet med i kriseforligene. Jeg tror ikke, at oppositionen skal være ked af at vedkende sig dette ansvar. Jeg tror snarere, man skal melde sig for at få prioritet i det resultat, der efterhånden kommer ud deraf.

I forbindelse med sin omtale af produktionens højde i dette år fremhævede det ærede medlem, at forbrugsvarerproduktionen var faldet med 9 pct. Det kan da ikke forundre; for hvad var meningen med den forbrugsbegrænsende finanspolitik, som jo bl. a. også socialdemokratiet har støttet, hvis den ikke netop skulle give sig det udslag, at der fandt en begrænsning sted indenfor denne forbrugsindustri?

Det ærede medlem henstillede også til os, at vi burde være mere tilbageholdende med at fremhæve deponeringsordningernes altafgørende indflydelse på tekstilpriserne. Priserne på tekstil, hævdede det ærede medlem, er faldet over hele verden. Jeg vil hertil sige, at havde vi ikke frigivet importen gennem den deponeringsordning, vi har skabt, tvivler jeg stærkt på, at dette prisfald var indtrådt; vi har jo netop haft en fornemmelse af, at den importregulering, vi havde, i mange tilfælde forhindrede et prisfald i at slå igennem. Nu kunne prisfaldet slå igennem, fordi der var denne frie import.

Så omtalte det ærede medlem den vending, der var sket med hensyn til kredit-situationen i efteråret 1951, den afspænding, der dengang satte ind. Det ærede medlem

hævdede, at den indtraf, fordi regeringen var blevet bange for sine egne hensigter. Han nævnte i denne forbindelse aftalen med nationalbanken af 23. august om udstedelse af skatkammerbeviser. Nej, regeringen og regeringspartierne blev ikke bange for deres egne hensigter eller deres egen skygge. Den bedring, der er sket i kreditsituationen fra da af og fremefter, er sket ved, at der er skabt en naturlig afspænding, takket være forbedringen på betalingsbalancen. Den er altså ikke kunstigt fremkaldt.

Lad mig tilføje, at i modsætning til det foregående ministerium har dette ministerium kunnet føre en politik på linie med nationalbankens ledelse. Jeg tror, der er mange medlemmer i det høje ting, som den tale, direktør Svend Nielsen holdt i går i Fredericia, har gjort et ganske overordentlig dybt indtryk på; jeg tror også, det gælder medlemmerne indenfor oppositionspartierne.

Jeg vil gerne slutte mig til den højtærede ministers udtalelse til det ærede medlem hr. H. C. Hansen om, at det ærede medlem ikke har givet nogen saglig begrundelse for, at han og hans parti ikke kunne tilslutte sig toldforslaget. Jeg tror, jeg har lov til at konstatere, at det ærede medlems modstand mod toldforslaget er noget tidsbestemt. Jeg tror ikke, jeg går for vidt, hvis jeg opfatter det således, at nogen principiel modstander af told er det ærede medlem ikke — det er tidspunktet og den gennemførte liberalisering, det ærede medlem er imod.

Vedrørende den gennemførte liberalisering vil jeg spørge: Skulle vi, regeringspartierne, den siddende regering, have fragået den traktatlige forpligtelse, vi havde, nu da vi ikke længere er en artikel 3-stat — den bestemmelse i traktaten om, at hvis betalingsbalancen ikke var i orden, kunne man foreløbig blive fritaget for at gå op til den fastsatte procent: 75 —, efter at vi flere gange er blevet rykket fra Paris om at opfylde vor forpligtelse? Skulle vi have fragået vor underskrift — det er jo Jens Otto Krag og Gustav Rasmussens navne, vi alle hæfter for i denne forbindelse.

Det ærede medlem er utilfreds med den gennemførte liberalisering; men det ærede medlem må som den gode demokrat, han er, ikke glemme, at et klart parlamentarisk flertal i det høje ting står bag denne handling. Liberalisering til 75 pct. er en kendsgerning, som må tages til efterretning, men — som jeg sagde i mit første indlæg — efterhånden som liberaliseringen skrider frem, får tolden igen sin gamle position og betydning i den politiske debat, og som jeg udtalte i mit